

§. II.

Cur itaque in planis speculis locus imaginis æqualiter a speculo distet, ac objectum ipsum, videbimus, si ponamus in fig. 1. objectum CD emittere radios e quo- vis sui puncto in speculum AB , (confusionis evitandæ gratia apponimus binos tantummodo e duabus objecti extremitatibus exeuntes) & hic in F, G, H & I : hi secundum legem reflexionis reverberantur & incidunt in oculum $E K$, qui quidem objectum quod in CD ponitur videt, at quia mens, ut supra diximus, secundum lineam rectam & radios oculum immediate attingentes judicare est adsueta, hinc prolongat radios EF & KG , EH & KI a speculi superficie reflexos usque ad fictum illum concursum in c ac d , e quibus punctis utrosque directe ad oculum more solito emissos credit, ideoq; vera objecti puncta C ac D eodem refert, ibidemq; adeo imaginem ejus videt.

§. III.

Cum vero in speculis planis, tanta & tam æquabilis (ut cum Hamelio l. 2. de Corp. anim. cap. 7. loquamur) sit radiorum reflexio, quam esset sublato omni speculo recta luminis ad oculum propagatio, ideo etiam imago tantum ultra speculum apparet, quantum est citra: dum enim v. gr. radii CF & CG (fig. 1.) e speculo plano reflectuntur, non magis illi tunc per specularis corporis politiem coguntur vel disperguntur, quam si non reflexi in recta linea à c ad E & K processissent: atque sic quia lævitatem & planitiem speculi causam hujus phænomeni esse videmus, neque distantiam, nec motum nec positum aliquid immutare posse in propatulo est; imo si dato quocunque objecti oculiq; positu, radios CFE & CGK ab illo adhuc reflexos, juxta regulas §. 6. cap. II. tradi-